

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžd/42/2012
Identifikačné číslo spisu:	8011200170
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8011200170.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu L. M., narodeného X. L. XXXX, bytom F. právne zastúpeného JUDr. Ingrid Škrabskou, advokátkou, so sídlom na Hlavnej 15, 080 01 Prešov, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, (predtým Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove Krajský dopravný inšpektorát, Pionierska 33, 080 05 Prešov), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-P-192-003/KDI-BCP-2010 zo dňa 21. januára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/32/2011-54 zo dňa 21. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/32/2011-54 zo dňa 21. septembra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie o priestupku

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Vranove nad Topľou, Okresného dopravného inšpektorátu zo dňa 9. júla 2010 č. k. ORP-DI-SK-212/2010 bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e/, j/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v čase spáchania skutku (ďalej len Zákon o priestupkoch alebo ZoP), pretože svojím konaním porušil §§ 3 ods. 2 písm. b/, c/, 4 ods. 1 písm. b/, 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase spáchanie skutku (ďalej len Zákon o cestnej premávke alebo ZCP) tým, že dňa 7. apríla 2010 v čase o 16:15 hod. viedol motorové vozidlo Škoda Fabia, ev. č. X. zo sídliska I. vo Vranove n/T, kde parkoval v obytnej zóne, kde je dopravnou značkou zákaz vjazdu všetkých vozidiel po ul. Janka Kráľa k objektu DIPO, kde bol zastavovaný vozidlom dopravnej polície nápisom STOP, na čo vodič nereagoval a zabočil so spomínaným vozidlom na parkovisko k budove DIPO, kde k nemu hneď

prišla hliadka ODL. Pri kontrole vodič nepredložil svoj vodičský preukaz s tým, že ho zabudol a odmietol sa podrobiť dychovej skúške a žiadal sa na lekárske vyšetrenie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bola s menovaným spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku a následne zadovážený výsledok etylalkoholu v krvi s hodnotou 0,65 g/kg.

Za tento priestupok bola žalobcovi podľa § 22 ods. 2 písm. c/, d/ a e/ ZoP uložená sankcia - pokuta vo výške 500,- Eur a zákaz činnosti viesť osobné motorové vozidlá na dobu 24 mesiacov. Zároveň bol podľa § 79 ods. 1 ZoP zaviazaný uhradiť trovy konania vo výške 16,- Eur.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, na základe ktorého žalovaný rozhodnutím č. p.: KRP-P-192-003/KDI-BCP-2010 zo dňa 21. januára 2011 zmenil výrok prvostupňového správneho orgánu tak, že vypustil časť textu spočívajúceho v kvalifikácii skutku (vypustil § 22 ods. 1, písm. j/ ZoP), v porušených povinnostiach (vypustil § 3 ods. 2 písm. c/ ZCP) a v ustanoveniach o uloženej sankcii (vypustil § 22 ods. 2 písm. d/ ZoP). V ďalšej časti odvolanie zamietol a rozhodnutie potvrdil.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Krajský súd v Prešove preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu podľa § 247 a nasl. O.s.p., pričom zistil, že postup pred vydaním napadnutého rozhodnutia i samotné napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonné a preto podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

Rozsudok odôvodnil tým, že žalobca mal právo a zároveň v zmysle ustanovenia § 32 Správneho poriadku aj povinnosť uviesť všetky okolnosti a dôkazy, ktoré by v predmetnom konaní preukázali pravdivosť prvotných vyjadrení. So správnym orgánom v tomto smere nespolupracoval, dopĺňal odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu spolu trikrát a až v poslednom doplnení zo dňa 19. januára 2011 navrhol vypočítať svoju manželku, nie však jej rodičov.

Krajský súd poukázal na to, že žalobca, ako sám potvrdil, bol riadne predvolaný na ústne pojednávanie na deň 26. mája 2010, ktorého sa nezúčastnil po tom, ako sa telefonicky ospravedlnil z dôvodu plnenia si pracovných povinností. Zároveň však nepoprel, že vedel o termíne 9. júla 2010 a túto skutočnosť napokon potvrdil aj na pojednávaní pred krajským súdom, keď sám uviedol, že akceptoval predvolanie na ďalšie ústne pojednávanie začiatkom júla, kedy mal prísť domov. O pravdivosti tejto skutočnosti svedčí aj žiadosť zo dňa 14. júna 2010, ktorou správny orgán ODI OR PZ Vranov nad Topľou žiada Okresné riaditeľstvo PZ o predĺženie lehoty z dôvodu, že menovaný bol predvolaný na prejednanie priestupku na deň 26. mája 2010, predvolanie prevzal osobne dňa 12. mája 2010 s tým, že sa telefonicky dňa 25. mája 2010 ospravedlnil, že odchádza pracovne do zahraničia a dňa 9. júla 2010 sa vráti domov, kedy sa dostaví na prejednanie priestupku, preto vec nemohla byť vybavená v zákonom stanovenej lehote. Z uvedeného vyplýva, že ďalší presný termín ústneho prejednávania priestupku bol stanovený na 9. júla 2010, kedy sa mal vrátiť obvinený z priestupku domov zo služobnej cesty, ktorý termín vzal žalobca na vedomie. Z ďalšieho písomného dôkazu, ktorý je obsahom priestupkového spisu vyplýva, že žalobca žiadosťou z 8. novembra 2010 žiadal o kópie listov zo spisu, konkrétne správy o výsledku objasňovania, záznamu hliadky ODI, výpisu z evidenčnej karty vodiča a výsledku hladiny alkoholu, ktoré boli osobne prevzaté OR ODI vo Vranove nad Topľou dňa 8. novembra 2010 žalobcom. Skutočnosť, že v tento deň sa dostavil žalobca na ODI PZ je preukázaná aj pokladničným dokladom č. 0236084 zo dňa 8. novembra 2010, ktorým žalobca uhradil 3 € ako správny poplatok.

Prvostupňový súd ďalej uviedol, že zo Správy o objasňovaní priestupku zo dňa 7. apríla 2010 vyplýva, že obvinený z priestupku do tejto správy vlastným písmom po poučení v zmysle § 60 ods. 2 Zákona o priestupkoch uviedol, že opis skutku sa nezakladá na pravde a toto svoje vyjadrenie podpísal vlastnoručne. Okrem tohto vyjadrenia nepodal žiadny iný návrh na doplnenia dokazovania, resp. návrh na vykonanie dôkazu s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

Poukázal tiež na to, že ako vyplýva z kópie Protokolu o lekárskom vyšetrení ku skúške alkoholu v krvi zo dňa 7. apríla 2010, ktorá bola vykonaná o 16:40 hod. a následne o 16:50 hod. súdnym lekárom s výsledkom Widmarkovej skúšky na alkohol v krvi 0,65 g/kg, čím bolo preukázané, že žalobca bol v čase spáchania priestupku pod vplyvom alkoholických nápojov.

Podľa názoru prvostupňového súdu z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu a z obsahu administratívneho spisu nepochybne vyplýva, že uvedeného priestupku dňa 7. apríla 2010 sa žalobca dopustil tak, ako je uvedené v predmetných rozhodnutiach. Priestupok, ktorý sa mu kladie za vinu bol riadne a dôsledne zadokumentovaný a správny orgán vyvodil z listinných dôkazov, ktoré mal k dispozícii vo vzťahu k objasňovaniu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky správny právny záver, že žalobca porušil ustanovenie § 22 ods. 1 písm. e/, j/ a k/ zákona o priestupkoch. K tomuto záveru dospel správny orgán na základe dôkazov, ktorými boli hlavne správa o objasňovaní priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky zo dňa 7. apríla 2010, ako aj záznam o vykonaní krvnej skúšky zo dňa 7. apríla 2010, zápisnica o úradnom zázname prap. T. G., ako aj prap. L. V. zo dňa 3. decembra 2010 doplnené záznamom zo dňa 26. októbra 2010, ako aj z písomných podaní odvolania a doplnenia odvolania zo strany žalobcu.

Tak ako žalovaný, ani krajský súd nemal pochybnosti o správnosti postupu konania príslušníkov policajnej hliadky, ktorí dňa 7. apríla 2010 vykonávali objasnenie priestupku, ktorého sa dopustil o 16:15 hod. žalobca, keď viedol osobné motorové vozidlo zn. škoda Fabia ev.č. X. zo Sídlička I vo Vranove nad Topľou až k objektu DIPO, kde bol zastavovaný vozidlom dopravnej polície nápisom STOP, kde k nemu hneď prišla hliadka PZ ODI a kontrolovala ho ako vodiča a nie ako chodca, ako to tvrdí žalobca v odvolaní. Spochybňovanie vykonaného dôkazu ohľadom samotného vyšetrenia zo dňa 7. apríla 2010 u žalobcu, ktoré malo byť vykonané ako u chodca účastníka cestnej premávky, na ktoré vyšetrenie sa žiadal podľa vyjadrenia žalobcu on sám na preukázanie toho, že mal obavu, že fotil služobné motorové vozidlo policajnej hliadky, aby ho v budúcnosti policajti nemohli obviňovať z toho, že chce nejakým spôsobom zneužiť tieto fotky, nebolo preukázané. Tieto tvrdenia, na ktoré poukázal tak v odvolaní, ako aj v samotnej žalobe však ničím nepodložil ani nepreukázal, nevyvrátil jednoznačné tvrdenia oboch príslušníkov hliadky PZ, že žalobcu kontrolovali ako vodiča uvedeného motorového vozidla Škoda Fabia, ktoré zastavovali dňa 7. apríla 2010 v čase o 16:15 hod. pri objekte DIPO vo Vranove nad Topľou. Práve naopak, výsledok krvnej skúšky, ktorý bol vykonaný dňa 7. apríla 2010 preukázal, že žalobca bol v čase, keď viedol osobné motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu.

Pokiaľ žalobca bol presvedčený o tom, že jeho konanie nemalo byť kvalifikované ako priestupok, bol povinný svoje vyjadrenie, ktoré ničím nezdôvodnil v správe o objasňovaní priestupku zo 7. apríla 2010, aj náležite zdôvodniť samotnou účasťou na ústnom pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, ako to vyplýva z úradného záznamu príslušníka ODI PZ, ako aj napokon z vyjadrenia samotného žalobcu v odvolaniach a na pojednávaní pred krajským súdom, kde sám potvrdil, že predvolanie s riadnym poučením o povinnosti dostaviť sa na ústne pojednávanie prevzal na deň 26. mája 2010.

Ak žalobca namietal, že správny orgán bol povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom vypočuť ním navrhovaných svedkov, ktorých žalobca navrhol až pri poslednom doplnení odvolania, ktorým bolo podanie zo dňa 19. januára 2011, poukazujúc na ustanovenie § 32 ods. 1 a § 33 ods. 1 Správneho poriadku, žalobca ako účastník konania mal byť viac iniciatívny a keď tvrdil, že nebol vodič uvedeného motorového vozidla a bezprostredne namietal spáchanie samotného skutku, nebol problém, aby toto svoje tvrdenie preukázal tým, že by uviedol hneď na mieste spísania správy o priestupku aj osobu, ktorá bola vodičom osobného motorového vozidla v čase spáchania priestupku.

Krajský súd vo vzťahu k uloženej sankcii uviedol, že pokiaľ žalobca namietal, že podľa § 12 ods. 1 ZoP mu bol uložený neprimerane prísny trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá, aj k tejto skutočnosti krajský súd musel uviesť, že čo sa týka samotnej pokuty, ako aj k zákazu činnosti, k tejto sa mal povinnosť vyjadriť už v prvotnom odvolaní. Na základe zdôvodnenia prvostupňového správneho orgánu, ako aj z dôvodov žalovaného, aj súd jednoznačne môže dosvedčiť, že vzhľadom na závažnosť priestupku, ktorého sa dopustil žalobca ako vodič z povolenia, keď si sadol za volant osobného motorového vozidla s tým, že pred samotným nástupom do motorového vozidla požil alkoholické nápoje, bolo viac ako diskutabilné čo sa týka prísnosti samotného zákazu činnosti viesť motorové vozidlá s poukazom na jednotlivé spáchania priestupkov v minulosti zo strany žalobcu, ako aj jeho povinnosti viesť motorové vozidlo bez akéhokoľvek ovplyvnenia návykovou látkou. Jeho poukaz na majetkové a sociálne podmienky v rodine sú v tomto prípade, aj podľa názoru súdu, irelevantné. Na tieto skutočnosti mal myslieť v čase, keď za volant osobného motorového vozidla dňa 7. apríla 2010 nastúpil. Krajský súd ďalej vyslovil názor, že vzhľadom na skutočnosti, ktoré žalobca uvádzal v odvolaní, ako aj v doplneniach odvolania, konkrétne že motorové vozidlo v deň, kedy malo dôjsť k priestupku neriadil, mal vyvinúť viacej iniciatívy na preukázanie svojich tvrdení. Na rozdiel od toho sa nezúčastnil ústneho

pojednávania o prejednávani priestupku, resp. toto ignoroval a nedostavil sa ani na opätovné predvolanie pojednania priestupku. Všetky tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že žalobca sa tomuto úkonu vyhol v snahe zbaviť sa zodpovednosti za svoje konanie, ktoré mu bolo kladené za vinu v samotnom rozhodnutí o priestupku zo dňa 9. júla 2010. Obranu žalobcu v tom smere, že on neriadil osobné motorové vozidlo, ale toto riadila jeho manželka, bola preto aj zo strany súdu považovaná za nevierohodnú s poukazom na to, že túto skutočnosť oznámil až po dlhom časovom odstupe od samotného spáchania skutku, t. j. až 19. januára 2011, pričom k samotnému skutku došlo 7. apríla 2010.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ani krajský súd nemal pochybnosti o dôslednom zistení skutočného stavu veci, ako aj o vyvedení správnych záverov na základe dôkazov, ktoré vykonal prvostupňový správny orgán a s ktorými sa napokon stotožnil v plnom rozsahu aj žalovaný ako odvolací orgán.

S poukazom na ustanovenie § 245 ods. 2 O.s.p., pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy, správne uváženie preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Krajský súd neposudzoval účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Súd sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí žalovaného, pričom je nepochybné, že pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu žalovaný postupoval v súlade s citovanými ustanoveniami Zákona o správnom konaní, ako aj Zákona o priestupkoch, pričom závery žalovaného sú logické, dôkazy získané v správnom konaní boli zákonné a aj súd ich považuje za dostatočne presvedčivé a pravdivé.

III.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Opakovane tvrdil, že nebol dodržaný zákonný postup pri jeho predvolávaní a vôbec uplatňovaní jeho práv na obhajobu v priestupkovom konaní, že zistený skutkový stav je nesprávny, pretože neriadil osobné motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, ktorý si dal vyšetriť ako chodec a napokon, že sankcia, ktorá mu bola najmä vo výroku o zákaze činnosti uložená, je neprimerane prísna. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok tak, že odvolací súd v celom rozsahu vyhovie jeho žalobe, zmení napadnutý rozsudok tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vráti mu vec na ďalšie konanie a prizná mu náhradu trov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v plnej miere stotožňuje s rozhodnutím krajského súdu. K obsahu odvolania zastáva nemenné stanovisko a trvá na všetkých skutočnostiach uvedených vo svojom rozhodnutí o odvolaní. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „O. s. p.“, v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 z 12. decembra 2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo k 31. decembru 2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Prešove, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v

rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie 21. septembra 2012. Odvolací súd vzhľadom na vyčerpávajúce a nepochybné dôkazy preukazujúce vinu žalobcu nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 29. mája 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e/, k/ zákona o priestupkoch na vyššie uvedenom skutkovom základe, za ktorý mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. c/, d/ a e/ ZoP uložená sankcia - pokuta vo výške 500,- Eur a zákaz činnosti viesť osobné motorové vozidlá na dobu 24 mesiacov a tiež povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16,- Eur.

Podľa § 2 ods. 1 ZoP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 22 ods. 1 písm. e/ ZoP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, ako vodič počas vedenia vozidla použije alkohol alebo vedie vozidlo v takom čase po jeho požití, keď sa na základe vykonaného vyšetrenia podľa osobitného predpisu 3a) alkohol ešte nachádza v jeho organizme a podľa písmena k) citovaného ustanovenia priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a/ až j/, poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b/ ZCP, účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia,

Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ ZCP, vodič je povinný mať pri sebe platné doklady predpísané týmto zákonom alebo osobitným predpisom

Podľa § 4 ods. 2 písm. c/ ZCP, vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme.

Podľa § 51 zákona ZoP, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že správne orgány aplikovali správne najmä ustanovenia zákona o priestupkoch v znení neskorších predpisov na vzniknutú situáciu, najmä na posúdenie skutku a uloženie sankcie.

Zo skutkových zistení vyplýva jednoznačne, že žalobca riadil vozidlo pod vplyvom alkoholu. Príslušníci polície, ktorí ho pri tom pristihli, nemali dôvod nepostupovať objektívne (ani fotenie ich auta v zákaze zastavenia žalobcom takým dôvodom nie je, pretože pri vykonávaní svojej činnosti dozoru nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky sa na nich nehládí ako na bežného vodiča a požívajú v súlade so zákonom určité výnimky a úľavy). Odvolací súd sa síce domnieva, že potvrdenie skutkového stavu napríklad fotografiou o tom, kto viedol vozidlo v čase, keď k nemu hliadka PZ prichádzala, by určite neoslabovalo tvrdenie príslušníkov polície, avšak dôkazy - výpovede oboch členov hliadky polície o tom, že žalobca bol vodičom v čase, keď, ako on tvrdil, nebol vodičom, ale iba chodcom, a tiež výsledok lekárskeho vyšetrenia ku skúške na alkohol v krvi, ktorým bolo preukázané, že v tom čase bol žalobca pod vplyvom alkoholu, sú nepochybné. Na tomto podstatnom skutkovom zistení by nič nezmenil ani výsluch svedkov - manželky žalobcu a jeho rodičov. Z tohto dôvodu odvolací súd v ich nevypočutí nezistil pochybenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací spravujúci sa citovanými ustanoveniami zákonov, vzhľadom na jednoznačnosť skutkového a právneho stavu v prerokovanej veci, v podstate odkazuje na konanie pred krajským súdom a odôvodnenie jeho napadnutého rozhodnutia v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

So zreteľom na to, že z vykonaných dôkazov je nepochybné, že skutok sa stal tak, ako bol uvedený v napadnutých rozhodnutiach správnych orgánov, nemá odvolací súd v podstate čo dodať.

Z uvedených dôkazov a rozhodnutí vyplynulo, že žalobca bol zastavený hliadkou Policajného zboru a na jej vyzvanie sa podrobil vyšetreniu na zistenie alkoholu v krvi, pričom bolo zistené, že vodičský preukaz, ako doklad potrebný k vedeniu vozidla si údajne zabudol doma, keď inak tvrdil, že ako chodec ho nemal dôvod hliadke predkladať.

Odvolací súd pochybenie v konaní správnych orgánov, pokiaľ išlo o dodržanie práv obvineného z priestupku - žalobcu nezistil, rovnako ani v konaní krajského súdu, okrem nasledujúceho textu, inak sa na jeho závery odvoláva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má odlišný názor len na uplatňovanie práv obvineným z priestupku v priestupkovom konaní v tom smere, že ide o práva a nie povinnosti. Rovnako ako konštatovanie, že obvinený z priestupku podľa § 73 ods. 1 a 2 ZoP je nevinný, pokiaľ sa právoplatným rozhodnutím v správnom konaní nedokáže opak, čo správne konštatoval i krajský súd, tak najmä obvinený z priestupku má právo a nie povinnosť, ako to veľa krát v odôvodnení zdôrazňoval krajský súd, vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať. Ide vždy o právo obvineného z priestupku, pri ktorom, ak ho obvinený z priestupku nevyužije, netreba zdôrazňovať nesplnenie jeho povinnosti, ale nevyužitie jeho práva, k použitiu ktorého ho nemôže ani príslušník polície, ani orgán obhajujúci priestupok, ba ani súd nijako nútiť.

Na druhej strane však nemôže obvinený z priestupku prenášať zodpovednosť za nevyužitie práva daného mu zákonom na uvedené orgány, či už ide o účasť na výsluchu, predkladanie dôkazov, spôsob obhajoby, ktorú si zvolí, či už za účasti advokáta alebo bez neho a podobne.

Krajský súd (vecne) i žalovaný inak rozhodli správne a správne posúdili konanie žalobcu, ktoré naplnilo zákonné znaky skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e/, k/ ZoP. Sankcia za spáchaný priestupok je podľa názoru odvolacieho súdu primeraná až mierna najmä vzhľadom na požiadavku generálnej prevencie pred zneužívaním alkoholu pri jazde s osobným motorovým vozidlom najmä v regióne Prešovského a Košického kraja, a to najmä so zreteľom na následky, ktoré takéto nedovolené činnosti spôsobujú. Individuálne sa javí sankcia skôr mierna, pretože vodič z povolania jazdiaci pod vplyvom alkoholu je obzvlášť nebezpečný vzhľadom na množstvo najazdených kilometrov ročne, ktorý pri fakticky pravidelnej, častej, dlhodobej a pracovnej činnosti podlieha ďaleko prísnejším nárokom na režim a možnosti požitia alkoholických nápojov i vo voľnom čase, keď nejazdí, než vodič, ktorý jazdí podstatne menej a nepravidelne, pretože pri vykonávaní takej činnosti môže ohroziť život, zdravie, či majetok spoluobčanov ďaleko častejšie a vážnejším spôsobom, než vodič neprofesionál.

Je zrejmé, že v tomto konaní pre zásadu zákazu reformatio in peius - zákaz zmeny k horšiemu, uloženie prísnejšej sankcie nie je možné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil, pričom v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal úspech v odvolacom konaní a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.